

[Justitsministeren.]

er jo i sig selv modstridende. I det Tilfælde, vi faar et Statspoliti, ligger Vægten paa Ledelsen herinde i København, medens jeg i allerhøjeste Grad har bestræbt mig for at Vægten ikke kommer til at ligge i København. Det er Politimestrene, der har Ansvaret, og dér skal vi ogsaa lægge Myndigheden i disse Tilfælde.

Det ærede Medlem gjorde sig efter min Mening skyldig i en fuldstændig Misforstaaelse af den Paragraf, hvori det hedder, at Statspolitiet *fortrinsvis* skal beskæftige sig med de og de Sager; i de Ord ligger jo ikke noget som helst om, at det ikke ogsaa maa beskæftige sig med andre Sager. Naar jeg f. Eks. siger til det ærede Medlem: Det ærede Medlem skal *fortrinsvis* beskæftige sig med Straffeloven, ligger der tværtimod deri: men jeg haaber, at det ærede Medlem ogsaa beskæftiger sig med andre Sager. Meningen har netop været, at den skarpe Sondring, at Politimesteren skulde anvende nogle i den ene Retning og nogle i den anden Retning, falder bort. Naar en Statsbetjent bliver sendt ud angaaende en eller anden Forbrydelse, og der i et kommunalt Forhold skal optages en Rapport sammesteds, vilde det jo være ganske urimeligt, om der skulde sendes to Mand ud, den ene i den kriminelle Sag og den anden i den kommunale Sag. Det eneste fornuftige er, at den Mand, som bliver sendt ud, afgør begge Sager paa een Gang, hvis det er muligt.

Det ærede Medlem var inde paa en Fortolkning af en Paragraf, som han mente var uklar, det var § 111. Det ærede Medlem spurgte, om der i Udtrykket, at Betjentene „havde Ret til“, laa, at de ikke var forpligtede. Det ærede Medlem har fuldstændig misforstaaet denne Paragraf. Der er slet ikke Tale om nogen Ret for Politiet, Politiet er selvfølgelig forpligtet; der er Tale om Forholdet mellem to Politikredse, der er ikke Tale om Politibetjentens Ret til at gøre eller lade være med at gøre noget.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa, at „længere Tid“ var et svævende Udtryk. Det kan godt være, vi kan finde et bedre Udtryk, og det skal jeg ikke have noget imod, men jeg synes, Udtrykket er korrekt; der kan saaledes være Tale om „længere Tid“, hvis man f. Eks. i en anden By har savnet den paagældende Polititjenestemand. Men maaske kan det blive vanskeligt at afgøre, hvad der forstaas ved „længere Tid“, og saa maa Domstolene til Slut afgøre Spørgsmaalet, man har jo Domstolene til at afgøre saadanne Stridsspørgsmaal.

Jeg har kort været inde paa nogle af de Betragtninger, der er fremkommet. Efter de Udtalelser, der er fremsat, forstaar jeg, at man agter at undergive Lovforslaget en velvillig og rent saglig Behandling, og jeg haaber, at man vil gøre det ikke blot fra de tre Partiers Side, som har givet Lovforslaget Tilslutning, men at vi ogsaa maa kunne faa Socialdemokraterne med, hvad jeg vil sætte overordentlig Pris paa. Jeg synes, jeg har Grund til at haabe dette. Jeg tror ikke, Henvisningen til Flertallet indenfor Kommissionen i Virkeligheden er af saa stor Betydning, thi jeg tror ikke, at Flertallet indenfor Kommissionen vilde være blevet bevaret, hvis de to Spørgsmaal var kommet kraftigt frem: Skal Vægten ligge i Justitsministeriet eller hos en selvstændig Politichef? og: Skal Staten overtage alle Udgifterne, eller skal Kommunerne refundere dem? Hvis der skulde være taget Stilling til disse to Spørgsmaal, tror jeg, der vilde være opstaaet en hel Del Mindretal.

Der er ingen Grund for mig til at komme nærmere ind paa Sagen, jeg haaber, som sagt, at vi gennem en Udvalgsbehandling, kan naa til en Affattelse af Lovforslaget, der tilfredsstiller til alle Sider.

Vagn Bro: Maa jeg takke den højt-ærede Justitsminister for hans Udtalelser angaaende Færdselspolitiet. Jeg har forstaaet, at den højtærede Minister, naar disse Forhold nu har været undersøgt i den nedsatte Kommission, ingenlunde, hvis der paa anden Maade kunde skaffes saadanne Automobile og Befordringsmidler til Stede, vil stille sig uvilligt til Tanken om at afskaffe dette Færdselspoliti. Jeg opfattede hans Udtalelser, som om han i Virkeligheden var enig i mine Betragtninger om Enhedspolitiet i den Forstand, hvori jeg udtrykte det.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, at hans Tilslutning til Statspolitiet jo blev givet ud fra Centralisationsbetragtningen. Der var intet som helst udover dette, at det var rimeligt, at Politiet som andre Tjenestemænd var samlet under en enkelt Ledelse. Naar det ærede Medlem vil reducere, om jeg saa maa sige, in absurdum disse Betragtninger om Samhørigheden mellem det kommunale og Politiet, er det ikke rigtigt.

Det ærede Medlem sagde, at det betød slet ikke noget, at der var Ret til at udvælge mellem de tre indstillede. Nu har jeg ikke Loven her, men det er i høj Grad en Undtagelse, naar der ikke foreligger Indstillinger om tre. Naar det ikke er Tilfældet,